

плодъ. За да просвъти народа, уредилъ въ селото си читалище и библиотека. Покрай училищната работа, той се занимавалъ и съ земледѣлие, за да даде примѣръ на своитѣ съселяни, какъ се обработва по-добре земята, за да донесе по-голѣми доходи на стопанина.

Младитѣ си години Церковски прекаралъ въ учителство; по-късно се отдалъ на частно стопанство и на книжовенъ трудъ. Покрай това той се залавя и за обществена работа и презъ 1906 г. бѣ избранъ за народенъ представителъ отъ Търновски окръгъ, безъ да престане да се занимава съ любимата му поезия. Макаръ политиката, на която той се предаде въ последни години, да отнимаше много отъ времето му, той излазяше всѣка година съ нови стихотворни сборки и разкази, които прославиха името му като поетъ на българското село.

Презъ 1918 г. Церковски стана министъръ: най-напредъ на пошитѣ и желѣзницитѣ, после на народното просвъщение, а следъ това на общественитѣ сгради и благоустройството. На 16 октомврий 1921 г. земледѣлческото правителство му устрои въ родното село тържествено чествуване на 30 годишната му писателска дейность.

Най-хубавитѣ съчинения на Церковски сж събрани и издадени въ три тома (книги). Първия томъ съдържа стихотворнитѣ му сборки: Отломки, Бекарски пѣсни, Делийски пѣсни, Момени тжги и Изплакани пѣсни. Вториятъ томъ съдържа най-добритѣ му разкази, на брой 17: Орисани, Пждаръ, По витата пжтека, Около бѣлянката, На рѣчния бродъ, Вишневитѣ устни, Млевари, Гърбушка, Мишкина сватба, Въ незнаенъ градъ и др. Третия томъ съдържа драмитѣ му: Луди млади и Подъ старото небе.